

EEN WONDERLIJKE VLUCHT

Voorleesverhaal

Keleman woont in de jungle van Papoea-Nieuw-Guinea. Zijn vader is erg ziek. Maar er is geen dokter in het dorp. Hij heeft een plan...

Gebaseerd op een waargebeurde vlucht van MAF-piloot Corné Noordhoek
Geschreven door Bert Goedhart

MAF
Flying for Life

Daar komt het vliegtuig! Eindelijk! Nu zal papa snel naar het ziekenhuis kunnen. Het was een zware tocht door de jungle geweest. Keleman had zijn vader moeten ondersteunen. Wat was die ziek en wat had hij een pijn in zijn buik! Op het laatst hield Keleman het niet meer vol en heeft hij zijn vader Joe achtergelaten in het bos, in de hoop dat de slangen hem met rust zouden laten. Hij was zelf naar het dorpje Yambaitok gerend, naar het huis van de twee Bijbelvertalers.

Hij had wel met de deur in huis willen vallen, maar was verlegen naar binnen gegaan. De twee mannen hadden hem niet eens gehoord. Ze waren druk in gesprek. Keleman hoorde woorden in zijn eigen taal. 'Schrijf maar op: 'Want zo lief heeft God de wereld gehad ...'' En toen zag een van de mannen hem en stopte hun gesprek.

'Help! Papa is ziek. Hij ligt in het bos. Is hier een dokter?'

De mannen waren meteen met hem meegegaan. Ze maakten van stokken, lianen en stukken touw een brancard en namen hem mee.

Ambulancevlucht

'Hier Papa Two. Sierra Delta Papa. Kunnen we de landing in Yambaitok inzetten?' Piloot Corné vraagt via de boordradio toestemming om te landen, terwijl hij boven de jungle van Papoea-Nieuw-Guinea cirkelt. Hij inspecteert vanuit de lucht de airstrip. Achteraan, in een hoekje, onder een paar bomen, ontwaart hij een groepje mensen.

Tussen hen in ziet hij een man liggen. 'Dus toch ...', mompelt hij. 'Het lijkt erop dat het weer een dag vol onverwachte gebeurtenissen wordt. Het leven van een MAF-piloot is geen dag hetzelfde.'

Terwijl een paar mensen wat dozen met medicijnen en gereedschappen uit de Caravan 208 van MAF halen, loopt Corné naar de brancard.

'Dat ziet er ernstig uit. Ik vraag om toestemming voor een ambulancevlucht. Dan breng ik de man naar het hospitaal. Zijn zoon moet ook mee, om zijn vader in het hospitaal te verzorgen.'

Roofvogel

Even later ligt de zieke Joe in het vliegtuig. Keleman zit naast hem. Hij kijkt naar zijn vader. Die heeft verschrikkelijk veel pijn. Hij kreunt, doet even zijn ogen open en kijkt Keleman aan. Hij steekt zijn hand naar hem uit en Keleman grijpt hem voorzichtig vast. Het vliegtuig maakt vaart. Keleman schrikt, laat de hand van zijn vader los en grijpt de stoel-leuning stevig vast.

Plotseling gaan we schuin omhoog! Een paar tellen later vliegen we als een roofvogel boven de jungle.

Hoe kan dat? Beneden zich ziet Keleman alleen maar bomen. Met hier en daar een open plek met wat hutjes. Hij ziet mensen naar buiten komen en zwaaien. Intussen overlegt Corné via de boordradio. De zieke man moet zo snel mogelijk naar een ziekenhuis. Maar de bedoeling van zijn vlucht was om vanmiddag vier artsen en verpleegkundigen op te halen uit Yenkisa en thuis te brengen. Zij hebben meer dan een dag lang zieken behandeld.

Corné maakt in zijn hoofd allemaal berekeningen. Zes mannen en vrouwen, een jongen, kisten en dozen met spullen van de artsen. Dat moet meer dan vijfhonderd kilo wegen. Met de huidige windrichting kan hij dan niet opstijgen in Yenkisa.

'Mag ik van jullie het laatste weerbericht? Is er nog steeds oostenwind boven de landingsbaan van Yenkisa?', vraagt hij.

'De hele morgen wel. Moment, ' zegt een vrouw, 'ik pak de nieuwste gegevens erbij.' Keleman kijkt naar de piloot.

Wonder van de wind

Waarom dalen we niet? We vliegen steeds rondjes. Ik durf niets te zeggen, maar wil het liefst aan de arm van de piloot trekken en roepen: Papa moet naar het ziekenhuis! Opschieten! Maar ik doe het niet en kijk nog een keer om naar mijn papa.

Na een moment stilte, waarin alleen getik op een toetsenbord te horen is: 'Vreemd, ik zie dat de wind plotseling is gaan draaien. Onverwacht. De wind komt nu uit het noordoosten. Dit heb ik niet eerder meegeemaakt.' zegt de vrouw.

'Inderdaad wonderlijk! Dus bij het opstijgen hebben we noordoostelijke wind?' vraagt Corné.

'Klopt.'

'Dan kan ik met een maximum aan gewicht opstijgen?'

'Jij hebt zoveel vliegervaring, dat je bij een hoog gewicht en een gunstige wind op de steile strip mag starten.'

'Ik ga mijn best doen!'

Wonder van het gewicht

Even later cirkelt Corné boven Yenkisa. De baan ziet er goed uit en hij en zet de landing in. Hij ziet het artsendeam klaar staan met hun bagage. Een bezorgde blik komt op zijn gezicht. Het zal niet lukken om alles mee te nemen...

De artsen beginnen direct Joe te onderzoeken en de bagage wordt ingeladen. Corné staat bij de weegschaal. Elke passagier en alle bagage wordt eerst gewogen. Corné schrijft de getallen onder elkaar op. Hij ziet het aankomen: teveel koffers. En achterlaten van deze kostbare bagage met medische apparaten is niet verantwoord. Dus zal hij een van de artsen hier

moeten achterlaten met wat koffers en morgen nog een keer moeten vliegen. Dat brengt wel extra kosten mee en dat is jammer als je van giften moet rondkomen. 'Stop! Ik zit nu op 523 kilo en kan beslist niet meer meenemen. De overige dozen moeten we laten staan', zegt Corné, kijkend op zijn papier.

'Welke dozen bedoel je?' vraagt dokter Samuel. 'Er staat niets meer. Alles is ingeladen!'

Corné kijkt verbaasd op. 'Is dit echt waar? We zitten precies op het maximum gewicht! Ongelofelijk!' Uiterst geconcentreerd zet Corné de start in. Zelfs al is hij een zeer ervaren piloot, opstijgen op een steile airstrip met zoveel passagiers en bagage, is niet iets wat je zomaar doet.

Daarvoor is meer nodig dan ervaring.

Wonder van de tijd

Het is een korte vlucht, over steile bergen naar Kompam. Op het kleine vliegveld staat een witte jeep met een rood kruis erop klaar. Iedereen werkt mee om de brancard in de ambulance te schuiven. Keleman mag achterin bij de brancard gaan zitten. Ook in het christelijke hospitaal staan de artsen klaar voor Joe. Het duurt niet lang voor Kelemans vader in de operatiekamer ligt.

Keleman moet wachten. Hij zit op een bankje in de witte gang van het ziekenhuis. Het is vreemd voor hem. Een modern gebouw – heel anders dan het kleine hutje in de jungle, waar hij met zijn ouders, broertjes en zusjes woont. Zachtjes begint hij te huilen. Dan komt er iemand naast hem zitten. Een vrouw in het wit. Ze legt een arm om hem heen en begint te praten. In zijn taal! 'Je vindt het vreemd hier, hè? Dat vond ik ook toen ik uit jouw dorpje hierheen verhuisde om te leren en te werken. Ik hoorde dat je meegekomen bent om hier in het ziekenhuis voor je vader te zorgen. Ja, zo gaat dat hier. Je hebt er goed aan gedaan de Bijbelvertalers om hulp te vragen.' Er komt een kleine glimlach op het gezicht van Keleman.

'En wat een wonderlijke vlucht hierheen, hè? Ik hoorde van de plotseling gedraaide wind, van het gewicht van de bagage, van de artsen en piloot die hielpen... Ja, als het vliegtuig er niet was geweest, dan...' Ze wacht even. Met de rug van haar hand veegt ze een paar tranen weg van het gezicht van Keleman.

Aan het eind van de gang gaat een deur open. Een man die ook al in het wit gekleed is, komt hun richting op lopen.

'Ik heb goed nieuws', zegt hij tegen de zuster naast Keleman. Zij vertaalt de woorden meteen, zodat Keleman weet waar ze het over hebben. 'De artsen opereren nu je vader. Ze willen je nu al laten weten dat je het voortreffelijk hebt gedaan. Als jij niet om hulp was gaan vragen en hij hier niet zo snel was gebracht, dan

had hij nu niet meer geleefd... Je vader was doodziek, maar de artsen denken dat ze hem kunnen helpen. Voor ze hem gingen opereren hebben ze gebeden voor een geslaagde operatie.'

Taal

Dan moet Keleman ineens denken aan wat de Bijbelvertalers vanmorgen tegen elkaar zeiden. Hij heeft die woorden onthouden, omdat het zo bijzonder was dat ze in zijn taal gesproken werden.

'Want zo lief heeft God de wereld gehad ...,' herhaalt hij zachtjes. '...dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat iedereen die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.' maakt de zuster de zin af. 'Je begrijpt de woorden misschien nog niet. Maar wij geloven in een God die van mensen houdt. En daarom doen wij hier alles om de mensen te helpen.'

Als de arts wegloopt, neemt de zuster de handen van Keleman in haar handen. Keleman kijkt haar verbaasd aan. Ze sluit haar ogen en begint te praten. 'Heere in de hemel. Dank U wel voor Uw Zoon die naar ons toegekomen is om ons te redden. Dank U wel voor de wonderen die vandaag gebeurd zijn. Dank U wel voor slimme dokters en ervaren piloten. Amen.' Dan staat de zuster op. 'Het komt goed, Keleman.' Ze loopt langzaam weg, kijkt nog een keer achterom en steekt haar duim op. Een glimlach komt op het gezicht van Keleman.

Achtergrondinformatie

MAF (Mission Aviation Fellowship) is een christelijke luchtvaart- en hulpverleningsorganisatie die met 130 vliegtuigen vliegt in moeilijk bereikbare gebieden voor hulp en het Evangelie.

Dit verhaal is deels gebaseerd op een verslag van MAF-piloot Corné Noordhoek (foto). Informatie over piloot Corné: maf.nl/noordhoek Het verhaal is geschreven door kinderboekenauteur Bert Goedhart (o.a. auteur van De Geheime Missie van Graaf Mol / uitgeverij Columbus).

Creatieve inhoud geven aan een les?

Kijk op maf.nl/doe-mee/kinderen voor lesmateriaal, bouwplaten en het aanvragen van een gastles.